

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **D. E.**
bytem x
zastoupená JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor agend řidičů
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2020 č. j. 1737/2020-160-SPR/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“)

zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 2. 6. 2020 č. j. MHMP 815648/2020/Kou.

2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobkyně uznána vinnou z porušení ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále také „zákon o silničním provozu“) a ust. § 22 odst. 1 téhož zákona. Za spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 a § 125c odst. 1 písm. f) bodu 8 zákona o pozemních komunikacích byla žalobkyni podle ust. § 125c odst. 5 písm. a) a ust. § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Současně jí byla uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce ve výši 1 000 Kč.
3. Žalobkyně ve své žalobě namítala, že žalovaný se naprosto nezabýval skutečností, zda naplnila materiální znaky daného přestupku, který jí byl kladen za vinu. Pouze konstatoval, že mělo dojít k závažnému porušení veřejného zájmu ve smyslu toho, že veřejným zájmem je, aby se na pozemních komunikacích pohybovalo co nejmenší množství řidičů, kteří řídí bez příslušné skupiny řidičského oprávnění. Dle žalobkyně je nutno ovšem rozlišit, zda se jedná o řidiče, který řídí bez příslušné skupiny oprávnění, jejímž držitelem nikdy nebyl a je tedy zjevné, že nikdy nesplnil zákonem stanovenou požadavky pro vydání dané skupiny oprávnění (zákonem předepsaná zkouška z odborné způsobilosti, zdravotní způsobilost), či zda již dotyčný byl v minulosti držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně byla držitelkou příslušné skupiny řidičského oprávnění. Nemohla tedy jakkoli narušit veřejný zájem a svým jednáním ohrožovat účastníky silničního provozu, neboť oplývá značnými zkušenostmi s řízením motorových vozidel. Naplnila tedy pouze formální znaky přestupkového jednání, kdy v době spáchání přestupku nebyla dle litery zákona držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění. Dále žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 137/2011 - 52 ze dne 19. 4. 2012.
4. Žalobkyně dále konstatovala, že po dobu, po kterou nebyla držitelkou řidičského oprávnění, neužívala motorová vozidla. Po uplynutí lhůty blokace řidičského oprávnění se plně zapojila do svých pracovních povinností, kdy takto konala v dobré víře. Povinnost, že v případě pozbytí řidičského oprávnění z důvodu trestu či sankce zákazu činnosti je nutno o navrácení řidičského oprávnění požádat je sice stanovena zákonem, kdy by byla správná argumentace odvolacího správního orgánu ve smyslu, že neznalost zákona neomlouvá. Jak uvedl Krajský úřad Ústeckého kraje v rozhodnutí č. j. 1358/DS/2014 ze dne 11. 4. 2014, není tato skutečnost mezi veřejností známa a účastníci silničního provozu tedy konají v dobré víře, že po uplynutí trestu zákazu činnosti mohou pokračovat v řízení motorových vozidel bez dalšího omezení. Krajský úřad Ústeckého kraje vychází v tomto rozhodnutí (č. j. 1358/DS/2014) z doporučujícího stanoviska Ministerstva dopravy. Žalobkyně se odvolávala na rozhodnutí totožného správního orgánu, kdy předpokládá určitou právní jistotu, tedy že totožný správní orgán bude postupovat v totožné věci při rozhodování shodně. Smyslem tohoto stanoviska Ministerstva dopravy je poučení obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, aby v případě pozbytí řidičského oprávnění byly dotčené osoby dostatečně poučeny o veškerých dopadech a povinnostech z pozbytí řidičského oprávnění plynoucích. Rozhodnutí, na základě kterého

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

pozbyla žalobkyně řidičské oprávnění, neobsahuje jakékoli poučení o okolnostech, za jakých k navrácení řidičského oprávnění dochází.

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě reagoval na veškeré žalobní námitky, přičemž u řady z nich odkazoval na žalobou napadené rozhodnutí. Měl za to, že námitky jsou nedůvodné a účelové, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobkyně a žalovaný k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.
8. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: plánek místa dopravní nehody, protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 13. 1. 2020, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. MHMP 815648/2020/Kou ze dne 2. 6. 2020, odvolání žalobkyně ze dne 22. 6. 2020, žalobou napadené rozhodnutí č. j. 1737/2020-160-SPR/3 ze dne 14. 8. 2020.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně ačkoliv nebyla držitelkou řidičského oprávnění, tak dne 13. 1. 2020 v 16:50 hod. řídila mot. vozidlo Fiat Tipo registrační značky x na ulici Blanická ve směru od ulice Římská směrem ke křižovatce ulic Vinohradská a Blanická, kdy nerespektovala svislou dopravní značku P4 „dej přednost v jízdě“ a v křižovatce nedala přednost tramvaji T3 linky č. 11/14 ev. č. 8421-8300 jedoucí ve směru od náměstí Jiřího z Poděbrad směrem k ul. Italská a došlo ke střetu vozidel.
10. Dne 2. 6. 2020 bylo správním orgánem prvního stupně vydáno rozhodnutí č. j. MHMP 815648/2020/Kou, kterým byla žalobkyně uznána vinnou z porušení ust. § 3 odst. 3 písm. a) a ust. § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu, a tím ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 a ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 8 téhož zákona. Za toto jednání jí byla uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu po dobu 12 měsíců a současně povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1 000 Kč. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala dne 22. 6. 2020 odvolání. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu *řídít motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel (dále jen „skupina vozidel“) uděleného Českou republikou, státem, který je členským státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru (dále jen „jiný členský stát“), nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která upravuje oblast silničního provozu.*
13. Podle ust. § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu *řidič přijíždějící na křižovatku po vedlejší pozemní komunikaci označené dopravní značkou "Dej přednost v jízdě!" nebo "Stůj, dej přednost v jízdě!" musí dát přednost v jízdě vozidlům nebo jezdcům na zvířatech přijíždějícím po hlavní*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

pozemní komunikaci nebo organizované skupině chodců nebo průvodcům hnaných zvířat se zvířaty přicházejícím po hlavní pozemní komunikaci.

14. Podle ust. § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem příslušného řidičského oprávnění.*
15. Podle ust. § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla nedá přednost v jízdě v případech, ve kterých je povinna dát přednost v jízdě.*
16. Podle ust. § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu *za přestupek se uloží pokuta od 25000 Kč do 50000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5, a písm. h).*
17. Podle ust. § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu *zákaz činnosti se uloží na dobu od jednoho roku do dvou let za přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5, a písm. h).*
18. Soud úvodem připomíná, že definice přestupku zahrnuje znaky formální a znaky materiální. To znamená, že, aby bylo jednání možno právně posoudit jako přestupek, musí být současně naplněny všechny znaky. Jinými slovy, jednání, které sice vykazuje všechny formální znaky přestupku, aniž by však naplňovalo jeho materiální stránku, nemůže být kvalifikováno jako přestupek. Při výkladu pojmu škodlivost je třeba vycházet z judikatury Nejvyššího správního soudu, který ji definuje jako porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (například rozsudek ze dne 17. 2. 2005 č. j. 7As 18/2004-48).
19. Z judikatury dále vyplývá, že „*obecně je při tom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012 č. j. 9As 34/2012-28), jsou správní orgány povinni i zkoumat, zda byla vedle stránky formální i stránka materiální nebo sama skutečnost, že určité jednání naplňuje formální znaky přestupku, automaticky neimplikuje naplnění znaků materiálních. Podle rozhodnutí NSS ze dne 9. 4. 2015 č. j. 7 As 63/2015-29 vyplývá, že společenská nebezpečnost jednání, tedy materiální stránka přestupku by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost předmětného jednání zásadním způsobem snižovaly. Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně vyskytující případy přestupků, mohou být zejména význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky okolnosti, za který byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění.*“
20. V daném případě má soud za to, že materiální stránka byla řádně ze strany správních orgánů zkoumána. Správní orgány dospěly k závěru, že v daném případě se nevyskytly významné okolnosti, které by vylučovaly, že jde o protiprávní jednání žalobkyně. Soud má za to, že jestliže žalobkyně nedodržela zákon o provozu na pozemních komunikacích, došlo tak k porušení zájmu společnosti a je proto správný závěr, že naplnila tímto svým protiprávním jednáním skutkovou podstatu přestupků dle zákona o provozu na pozemních komunikacích. Žalobkyně totiž ignorovala dopravní značení P4 „dej přednost v jízdě“ a také řídila motorové vozidlo, přestože jí bylo odebráno řidičské oprávnění. Dané dopravní značení odráží zvýšenou nebezpečnost při vjezdu do křižovatky a s tím spojené zvýšené riziko případné dopravní nehody. Tím, že žalobkyně toto značení nerespektovala, ohrozila tak bezpečnost silničního provozu, a to vše v době, kdy nebyla držitelkou platného řidičského oprávnění. Nadto soud připomíná, že jednáním žalobkyně byla způsobena dopravní nehoda s tramvají

veřejné hromadné dopravy, je proto zcela nerozhodné, že nedošlo k žádným závažným následkům.

21. Soud proto k této námitce uzavírá, že v daném případě bylo prokázáno, že se žalobkyně dopustila přestupků, které jí byly kladeny za vinu. Materiální stránku měl povinnost správní orgán zkoumat pouze v případě, že by měl za to, že jsou v dané věci výjimečné okolnosti, jejichž nezohlednění by vedlo k výsledku zjevně rozpornému s účelem a funkcí správního trestání. V daném případě platí, že materiální stránka správního deliktu je dána již naplněním skutkové podstaty přestupku. Až v případě, že existují takové výjimečné skutečnosti, jejichž nezohlednění by vedlo k výsledku zjevně rozpornému s účelem a funkcí trestání, tedy až ve chvíli, kdy by společenská nebezpečnost nedosahovala ani minimální hranice typové nebezpečnosti, pak by se musel intenzitou konkrétní společenské nebezpečnosti zabývat správní orgán i v odůvodnění. Tyto skutečnosti však zjištěny nebyly, proto nebylo povinností správního orgánu se zabývat materiální stránkou jednání žalobkyně. Soud rovněž odmítá žalobní argumentaci, že je třeba zohlednit, že žalobkyně v minulosti měla řidičské oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel. Ve všech případech, kdy řidič řídí motorové vozidlo bez příslušného řidičského oprávnění (naplnění formální stránky daného přestupku žalobkyně nezpochybňovala), dochází k porušení zákonem o silničním provozu chráněného zájmu na bezpečnosti silničního provozu. Ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu ve spojení s porušením povinnosti dle § 3 odst. 3 písm. a) uvedeného zákona nerozlišuje, zda řidič v minulosti držitelem řidičského oprávnění byl a „oplývá značnými zkušenostmi s řízením motorových vozidel“, z pohledu zákona jde o osobu, která nesplňuje zákonem stanovené odborné požadavky. Z hlediska veřejného zájmu společnosti na tom, aby se provozu na pozemních komunikacích účastnili pouze řidiči motorových vozidel, kteří mají příslušné řidičské oprávnění, je rozhodné, že žalobkyně řidičské oprávnění pozbyla v důsledku spáchání předchozích přestupků, tedy pozbyla odbornou způsobilost řídit motorové vozidlo, nikoli, že je motorové vozidlo schopna řídit a s řízením motorových vozidel má zkušenosti.
22. K žalobnímu bodu, v němž žalobkyně zpochybňuje, že přestupek kvalifikovaný podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu zavinila, soud především uvádí, že dovolávala-li se žalobkyně doporučujícího stanoviska Ministerstva dopravy a specifikovaného rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, soudu je nepředložila, ani nenavrhovala, aby těmito listinami soud provedl dokazování. Stěží se tak může ve svůj prospěch jejich závěrů dovolávat.
23. Žalobkyně brojí proti nedostatečnému poučení o dopadech a povinnostech plynoucích z pozbytí řidičského oprávnění. Podle soudu je zřejmé, že pokud si žalobkyně byla vědoma, že není držitelkou řidičského oprávnění, tak si měla být vědoma, že pokud podle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu řidičské oprávnění, tak je povinna odevzdat řidičský průkaz. Je tedy zřejmé, že dokud měla žalobkyně řidičské oprávnění blokováno a o jeho vrácení nepožádala, jak stanoví § 123d zákona o silničním provozu, přičemž této zákonné povinnosti si měla být žalobkyně vědoma, tak nemohla řídit motorové vozidlo. K obraně řidičů, kteří se dopustili shodného protiprávního jednání a namítají, že nevěděli o povinnosti požádat o vrácení řidičského oprávnění, judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že takový přestupek jakožto řidič (v minulosti držitel řidičského oprávnění) měl nepochybně jako všichni ostatní řidiči povinnost se seznámit se zákonem o silničním provozu a tvrzená nevědomost je omylem neomluvitelným, který nemá vliv na jeho zavinění předmětného přestupku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 As

93/2014-27). Lze tedy uzavřít, že po uplynutí lhůty blokace řidičského oprávnění nemohla být žalobkyně v žádném případě v dobré víře, že může řídit motorová vozidla, jak se toho dovolává.

24. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. června 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně